

Fortrolige, og den unge Sivertsen, hans Ekko, — ytrede stærke Betænkkeligheder ved saaledes at foregribe Begivenhedernes Gang, indeholdt forskellige københavnske Blade allerede den følgende Morgen under Overskriften „Et nyt Nationalværk“, en fanfareklingende Notits om Pers Projekt.

Pers Navn blev dog slet ikke nævnet i Notitsen, der i det hele havde en ganske foreløbig Karakter og kun fremtraadte som „et Forlydende i Børskredse“. Allerede den næste Dag kunde dog de samme Blade meddele, at „en Række betydelige Mænd og højtansete Pengeinstituter“ stod bag det store Værk.

Naar Max Bernhardt havde haft et saadant Hastværk med at paakalde Offentlighedens Opmærksomhed for et Foretagende, hvortil han selv kun havde ringe eller slet ingen Tillid, og som han for sit Vedkommende agtede at lade falde, saasnart det havde tjent hans Hensigt, var det stadig i Haabet om, at det skulde kunne lykkes ham at kvæle det københavnske Frihavns-projekt allerede i Moders Liv. Og naar han i sine Meddelelser til Bladene havde undgaaet at nævne Per, var det for saa længe som muligt at fortie, om hvilken Plan Talen var. Desuden havde han ingensomhelst Tro til Per som erobrende Kraft, fordi han overhovedet ikke havde noget tilovers for Afkommet fra de danske Præstegaarde. Han havde ogsaa engang truffet Per i Selskab hos Salomons, hvor Ivan havde været meget ivrig for at føre dem sammen; men han var hurtig kommen paa det rene med, at denne højtaltende, seminaristisk selvopfyldte unge Mand ikke var skabt af den Slags Stof, som han kunde bruge.

Han var da ogsaa betænkt paa i Nødsfald at skyde Per helt tilside, og erstatte ham med en anden, ham mere tjenlig Person. Han havde allerede en saadan i Kikkerten, en vis Ingeniør Steiner, der nylig var optraadt i et Provinsblad med et andet vestjysk Havneprojekt, der ganske vist var laant for ikke at sige stjaalet fra Per, men som dog i Enkelthederne var ret selvstændigt og i hvert Fald var godt nok til den Brug, der skulde gøres af det.

*

*

*